

Hồi Thứ Chín Mười Lăm

KIM LONG ĐẶC SỨ

Tình hình ngay lúc này có tiếng gầm thét sang sảng từ nơi xa xa phía trước vọng lại.

Xích Ảnh Nhân lập tức buông tay Đinh Hạo ra nói:

– Phía trước hữu sự rồi, chúng ta đến xem sao, nếu bất đắc dĩ người mới được hiện thân nha.

Dứt lời y phi thân chạy tới trước.

Đinh Hạo cũng theo sau lượn mình chạy tới, chỉ thấy tiểu kiêu dừng ở giữa lộ. Phương bình thì hai tay chống nạnh đứng ở phía trước kiêu, còn hai đại hán khiêng kiêu đứng song vai ở sau kiêu, có ba bóng người đứng chặn đường phía trước cách xa tiểu kiêu độ khoảng ba trượng, người đứng trước ăn mặc kiêu văn sĩ, hai mắt sáng quắc kinh người, còn đứng ở phía sau y là hai thiếu nữ áo vàng.

Phương Bình lạnh lùng nói:

– Các hạ là nhân vật phương trời nào?

Văn sĩ trung niên nói:

– Kim Long đặc sứ.

– Phu nhân chẳng mấy được khỏe, không thể tiếp chuyện với bất cứ một ai hết.

– Ngay cả bản đặc sứ cũng vậy sao?

– Đương nhiên.

– Nếu bản đặc sứ muốn tiếp chuyện với Phu nhân thì sao?

Phương Bình lạnh lùng nói:

– Các hạ dựa vào cái gì mà nói thế?

– Dựa vào thân phận của bản đặc sứ có được không?

– Chớ ngạo nghễ quá thế, bản cô nương chẳng cần biết đặc sứ gì hết.

– Há há cô nương phải khách sáo một chút chứ.

– Không khách sáo thì sao?

Văn sĩ trung niên chẳng cần đếm xỉa tới Phương Bình nữa, nói lớn tiếng:

– Phu nhân tại hạ chẳng xứng đáng được tiếp chuyện với người sao?

Phương Bình cảm phẫn nói:

– Các hạ chẳng biết điều chút nào, ta đã nói thân phận của bà người không mấy được khỏe, có nghe thấy không nào?

Cặp mắt sáng như điện chớp của Văn sĩ trung niên nhìn chòng chọc vào mặt của Phương Bình khí thế lấn người nói:

– Xin cô nương hãy tự trọng một chút, bằng không...

– Bằng không thế nào?

– Dạy dỗ người trước rồi xin tội với phu nhân sau!

Ngay lúc này một bóng người từ mé lộ nhẩy vọt ra lạnh lùng nói:

– Các hạ chớ ngang ngạnh quá thế!

Văn sĩ trung niên lạnh lùng nói:

– Bằng hữu là ai?

– Xích Ảnh Nhân!

– Xích Ảnh Nhân ư?

– Người chưa nghe nói ư?

– Quả thật chưa nghe nói bao giờ!

– Thế thì các hạ chẳng có kiến thức rồi.

Văn sĩ trung niên biến sắc bữu môi nói:

– Xích Ảnh Nhân người không có tư cách nói chuyện ở đây, biết điều thì đi khỏi đây mau!

Xích Ảnh Nhân cười hăng hắc nói:

– Đây vốn là chuyện của tại hạ, làm gì ta không có tư cách nói chuyện ư, ta hỏi người tại sao lại cản đường đi của ta vậy?

Văn sĩ trung niên lại biến sắc lần nữa, có vẻ kinh ngạc hỏi:

– Nói như thế, bằng hữu là thuộc hạ của phu nhân ư?

– Đúng thế, tại hạ có thể thay mặt phu nhân quyết định mọi việc, các hạ hãy nói danh hiệu trước xem nào?

– Kim Long đặc sứ Phi Phát.

– Xin hỏi mục đích của các hạ muốn gì?

Kim Long đặc sứ Phi Phát mắt nhìn chăm chăm vào cửa kiệu đã đóng kín một cái nói:

– Tệ bang chủ cung thỉnh phu nhân liên minh với tệ bang cùng nhau mưu cầu đại sự.

– Đại sự thế nào?

– Hiện này Vọng Nguyệt Bảo một tay che mặt trời, bắt ép thủ lĩnh của các

đại môn phái, có ý đồ xưng bá thiên hạ, nếu không kịp thời kiềm chế, thiên hạ võ lâm sẽ không có ngày bình yên, sinh linh sẽ đổ máu chẳng sai, tệ bang chủ vì bảo hộ công lý cho nên có ý liên kết với các nhân sĩ hữu danh ở chốn giang hồ cùng nhau âm mưu đối phó để yên võ lâm.

– Quả thật quý bang chủ là một đại anh hào đạo đức thương người.

– Không dám!

– Sao các hạ lại biết phu nhân của chúng tôi hiện thân tại nơi đây vào giờ này?

– Bản bang có kiến nghị này từ lâu, và tối nay chỉ có thể nói ngẫu nhiên hội ngộ thôi.

– Hôm nay phu nhân của chúng tôi không được khỏe lắm, sự việc này chờ khi khác sẽ trả lời vậy.

Kim Long đặc sứ Phi Phát biến sắc nói:

– Chẳng phải bằng hữu vừa nói là người có thể toàn quyền quyết định sao?

Xích Ảnh Nhân lạnh lùng nói:

– Đúng thế, tại hạ thay mặt phu nhân quyết định như thế này mà.

– Nhưng bản đặc sứ chẳng mấy hài lòng về câu trả lời thế này.

– Thế thì phải làm sao bây giờ?

– Chỉ cần nói được hay là không, thế thì đủ rồi.

– Đây là đại sự tại hạ không thể hấp tấp quyết định ngay, cho dù là bản thân phu nhân cũng chỉ trả lời thế thôi.

– Bây giờ phu nhân có mặt tại đây, chỉ cần xin người khai kim khẩu nói một tiếng, bản đặc sứ dễ phước lệnh vậy.

– Các hạ lấn lướt người quá thế!

– Tại hạ cảm thấy thỉnh cầu này chẳng quá đáng, cho dù ngọc thể của phu nhân chẳng khỏe, cũng không đến nỗi chẳng mở miệng được.

Xích Ảnh Nhân cảm thấy khó chịu lạnh lùng nói:

– Phu nhân chẳng cần thiết phải mở miệng, nếu quả thật là phu nhân phản đối lời phúc đáp của tại hạ thì người đã có ý kiến từ lâu rồi.

Kim Long đặc sứ Phi Phát cau mày, ánh mắt chớp lia lịa, suy nghĩ giây lát rồi nói:

– Ý của bằng hữu là dẫn đo suy nghĩ kỹ lại chứ gì?

– Đúng như thế.

– Bao giờ có câu trả lời dứt khoát?

- Một tháng sau lúc gặp mặt lại tại hạ sẽ trả lời dứt khoát với Quý bang ngay.
- Thôi được nhất ngôn bất biến, xin mời.

Dứt lời y cùng hai Kim Long đặc sứ tránh đường sang một bên.

Một đoàn người và kiệu bắt đầu khởi hành đi tiếp, chỉ trong nháy mắt đã ẩn vào trong bóng tối đêm khuya.

Bọn Kim Long đặc sứ thì chạy nghịch lại phương hướng bên này, hình như họ đang chạy ra hướng Nhạc Dương.

Trời hơi mờ mờ sáng, bọn người Đinh Hạo đã chạy đi được khoảng bảy tám dặm đường, họ bèn đi vào một thôn xóm gần đó để nghỉ ngơi, một trong hai đại hán khiêng kiệu được lệnh đi vào làng mau sắm thức ăn.

Cứ thế đêm đi ngày nghỉ. Một hôm họ đã đến được bến thủy, để tránh đi được cực nhọc đi đường bộ và giảm thiểu lo lắng các việc, Đinh Hạo và Xích Ảnh Nhân cùng nhau thương lượng, quyết định chuyển qua đi đường sông ra Tương Dương, sau đó mới lên bờ đi đường bộ tiếp.

Thế rồi họ mua sắm chiếc tàu buồm lớn, do Phương Bình và hai đại hán khiêng kiệu luân phiên chèo lái ngày đêm, Đinh Hạo thì đơn thân độc mã đi trên đường bộ yểm trợ, như thế Đinh Hạo sẽ được ngày đi đêm nghỉ, tàu buồm chạy cả một ngày một đêm mà Đinh Hạo chỉ cần chạy bộ vào ban ngày thì dư sức rượt theo.

Một hôm đến Nghi thành, từ đây đi về hướng đông chính là Đại hồng sơn chỗ lập tổng đà của Kim Long bang. Trời tối Đinh Hạo vào khách điểm nghỉ ngơi, sau buổi cơm chiều ngồi nghỉ ngơi uống trà một mình, bỗng hấn nhớ tới túi da mà Mai Ánh Tuyết nhờ mình lấy lại từ miếu thành hoàng, sau đó chuyển giao cho Thợ Dao Phong lão ca ca cất giữ, và lão giao lại một cái cảm nang cho mình nói rằng khi nào cần thì cứ tự mình đến nhận lại.

Thế rồi hấn giở cảm nang ra, có một mảnh giấy bên trong, trên giấy có ghi hàng chữ: “*Cầm giấy này đến Nghi Thành Triệu Dương Tập gặp người tên là Đạo Vạn Đại ở tại ngũ cốc điểm gần ngã tư đường, sẽ nhận được túi da ngay*”. Phía sau có vẽ một bầu rượu.

Đinh Hạo vui mừng khôn tả, không ngờ chỗ ký gửi túi da ở gần đâu đây, hấn nghĩ tới đây liền thanh toán tiền ăn liền tìm tới Triệu gia tập, lúc ấy trống điểm canh ba, Đinh Hạo chú ý nhìn kỹ từng bảng hiệu tiệm buôn, chẳng mấy chốc hấn tìm được gian hàng ngũ cốc điểm ấy, hấn bước tới toan gõ cổng., bỗng thấy một bóng trắng lướt qua nhanh như điện xẹt ở đường lộ trên. Đinh Hạo động lòng hiếu kỳ, liền phi thân âm thầm rượt theo.

Chạy ra khỏi Triệu dương tập hấn liền gia tốc chạy nhanh hơn, lúc đến gần cách chỗ bóng trắng ấy gần mười trượng, hấn vận công trở mắt nhìn tới bất giác giật bắn người lên, bóng người áo trắng đó chính là Lãnh Diện Thần Ni.

Lãnh Diện Thần Ni lại xuất hiện ở đây, quả thật là chuyện bất ngờ.

Thế rồi hấn cố gắng rượt theo luôn luôn giữ khoảng cách độ bốn năm trượng.

Chỉ trong nháy mắt đã chạy tới gần một khu rừng Lãnh Diện Thần Ni thoát dừng tại bìa rừng giây lát đảo mắt quan sát chung quanh sau đó xuyên qua rừng chạy vào bên trong.

Hấn cũng theo sát chạy vào trong khu rừng, bên trong rừng có ngôi miếu lớn, phía trước cổng miếu có một cái ao nhỏ rộng khoảng nửa mẫu, hai bên ao vuông đều có lối vào miếu.

Lãnh Diện Thần Ni lượn mình tới con đường, vô miếu hướng bên phải.

– Ai đó? Hãy dừng bước lại.

Trong tiếng gầm thét có hai tên võ sĩ áo đen nhảy ra, tay cầm trường kiếm đứng cản giữa đường đi.

Đinh Hạo ẩn thân núp phía sau một cây đại thụ ở nơi xa xa.

Lãnh Diện Thần Ni dừng người lại lạnh lùng nói:

– Bần ni cần được gặp Thái thượng hộ pháp của bọn mi.

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc, đây là bang phái gì, Thái thượng hộ pháp là ai vậy?

Bỗng hấn liên tưởng tới Độc Tâm Phật là người đứng đầu trong Thiên Địa Bát Ma, lão ma đầu ấy chính là Thái thượng hộ pháp của Vọng Nguyệt Bảo mà Lãnh Diện Thần Ni thì mãi rượt theo y vì muốn lấy lại thanh Thạch Văn Kiếm.

Hai võ sĩ áo đen nghe nói giật bắn mình lên.

– Tôn hiệu của sư thái chính là Lãnh Diện Thần Ni chẳng?

– Đúng vậy.

– Thần ni đến đây có mục đích gì?

– Mời Thái thượng hộ pháp của các người ra đây gặp bần ni!

– Xin sư thái đến sân viện trước miếu trong giây lát, để chúng tôi vào phúc trình thái thượng ngay.

Lãnh Diện Thần Ni từ từ cất bước đi tới sân trước ngôi miếu đứng yên tại đấy, một võ sĩ xoay người chạy vô miếu còn tên võ sĩ kia thì lui vào trong bóng tối.

Chẳng mấy chốc một lão tăng bạch mi xuất hiện trước cổng miếu, không ai xa lại chính là lão Độc Tâm Phật.

Đinh Hạo đứng núp trong bóng tối không khỏi khấn trương khôn tả, hấn nủ thầm: Đêm nay thật không uống công tới đây, cao thủ của Vọng Nguyệt Bảo lại đến khu tập hoang vắng vẻ thế này khỏi phải nói chắc họ chuẩn bị hành động đối phó với Kim Long bang rồi.

Độc Tâm Phật cười ngạo nghễ nói:

– Thần ni đạo này người khỏe chứ?

Lãnh Diện Thần Ni vấy cây phát trần trong tay một cái, bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

– Người xuất gia chưa hết nhân thì chưa chứng được quả, cho nên bản ni bắt đắc di phải đến đây tìm thí chủ vậy.

– Há há thần ni gọi lão phu bằng thí chủ ý muốn nói lão phu không phải là đệ tử của Phật môn chăng?

– Thí chủ không phải là Phật tử mà, chỉ giả dạng ăn mặc như thế thôi.

– Thôi được chớ tranh luận làm gì nữa, thần ni theo dõi tới đây có điều chi chỉ giáo?

– Bản ni đã nói phải dứt hết nhân rồi mà!

– Dứt nhân bằng cách nào đây?

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư giây lát nói:

– Trước kia chẳng phải thí chủ muốn bản ni giải câu khẩu quyết thứ mười chăng?

Độc Tâm Phật cau mày nói:

– Đúng thế thì sao nào?

– Bản ni có thể làm cho thí chủ toại nguyện.

– Thế thì bất ngờ thật, phải có điều kiện chứ.

– Đương nhiên phải có điều kiện rồi.

Độc Tâm Phật phá lên tràng cười như điên như cuồng nói:

– Lão phu sẵn sàng nghe nói điều kiện của thần ni.

Lãnh Diện Thần Ni bình tĩnh mà nói với giọng lạnh lùng:

– Bản ni dùng cây phát trần này tấn công thí chủ ba chiêu, nhưng thí chủ có thể dùng Thạch Văn Kiếm phòng thủ, nếu trong ba chiêu tấn công này của bản ni mà phá được hào quang của Thạch Văn Kiếm thì thí chủ phải trả lại thanh kiếm này cho bản ni, nếu bằng chẳng phá được kiếm khí thì bản ni sẽ giải nói câu khẩu quyết thứ mười cho thí chủ nghe, và lập tức lên đường ngay tất cả mọi oán thù bỏ qua hết, thí chủ thấy thế nào?

Đinh Hạo thoáng nghe nói giật mình không ít, mình đã gom hết toàn lực mà không phá nổi hào quang của Thạch Văn Kiếm, thế mà Lãnh Diện Thần Ni nói rằng dùng phát trần chỉ tấn công ba chiêu sẽ phá được kiếm khí, như vậy không đáng sợ sao? Chẳng lẽ chỉ trong thời gian ngắn ngủi như thế tham ngộ được thần công gì mới lạ sao? Nếu chẳng thế y há dám mạo hiểm sao? Chính mắt mình đã

trông thấy đã chẳng chút nào tiếp được uy lực của Thạch Văn Kiếm.

Độc Tâm Phật cáo già xảo quyệt, lạnh lùng nói:

– Chắc thần ni luyện được thần công tuyệt chiêu gì đây, nếu chẳng không thì chẳng đề xuất ý kiến như vậy!

– Đương nhiên, điều này ai chẳng đoán biết được.

– Nói như thế, hình như thần ni có phần thắng chắc trong tay?

– Hai bên đều có nửa phần hy vọng vậy.

– Tốt lắm, lão phu chấp nhân hiệp ước đánh cá này.

– Thế thì xin chuẩn bị nha.

Độc Tâm Phật cười lạnh lùng bước tới, vung thanh Thạch Văn Kiếm ra, vận khởi thần công, tức thì thân kiếm toát ra hào quang sáng loáng.

Lãnh Diện Thần Ni hất cây phát trần tới, diễn ra thế xuất thủ.

Đinh Hạo đứng trong bóng tối cũng bất giác khản trương khôn tả.

Lãnh Diện Thần Ni gầm hét một tiếng, tấn công một chiêu mãnh liệt vào người của Độc Tâm Phật.

Coong một tiếng nổ vang, hào quang của Thạch Văn Kiếm bắn ra tứ tán, Lãnh Diện Thần Ni thụt lùi ra sau một bước, trông tình hình thế này, công lực của nữ ni thần bí này quả nhiên tiến bộ chẳng ít.

Độc Tâm Phật cười hăng hắc nói:

– Công lực của thần ni quả nhiên tiến bộ thêm một bậc.

Lãnh Diện Thần Ni chẳng nói gì hết, xoay vòng cây phát trần công ra chiêu thứ hai, thế mạnh như vu bão. Lại một tiếng coong, nổ vang như sấm sét, hào quang trắng toát ra tỏa sáng cả một vùng, hai bên cùng nhau thụt lùi một bước.

Đinh Hạo tim đập thình thịch hồi hộp vô cùng, chỉ còn một kích cuối cùng thôi, Lãnh Diện Thần Ni có thể thắng được chăng?

Độc Tâm Phật cười lạnh lùng nói:

– Thần ni chiêu cuối cùng này người phải dùng toàn lực nha!

Lãnh Diện Thần Ni tăng hăng một tiếng, lượn mình nhảy tới, tấn công đánh ra một chiêu chí mạng kinh người.

Thạch Văn Kiếm trong tay của Độc Tâm Phật bỗng phát ra nhiều vòng hào quang trắng toát, sáng lạnh kinh người.

Một tiếng nổ vang như lôi đình sấm sét làm đình tai nhức óc, cây phát trần trong tay của Lãnh Diện Thần Ni bị dội ngược lay động không dừng, đồng thời cả người y cũng loạng choạng thụt lùi ra sau bốn năm bước.

Đinh Hạo cả kinh ớn lạnh tóc gáy. Lãnh Diện Thần Ni thua trận rồi, công lực

tấn công ở chiêu cuối cùng này của Độc Tâm Phật, cho thấy hai kích vừa rồi y chỉ là hư chiêu đối phó.

– Há há há...

Độc Tâm Phật ngược nhìn trời đêm phá lên một tràng cười như điên như cuồng, tiếng cười khiến người ta phải táng đờm kinh tâm.

Lãnh Diện Thần Ni buồn nản nói:

– Bần ni thua trận rồi.

Độc Tâm Phật dứt tiếng cười liền đặc ý nói:

– Thần ni chuẩn bị thi hành lời hứa chứ?

– Đương nhiên, người xuất gia giới vọng vi trọng.

– Thế thì xin thần ni giải nói câu khẩu quyết thứ mười vậy.

Lãnh Diện Thần Ni trầm tư giây lát, rồi trầm giọng nói:

– Câu khẩu quyết thứ mười là: Thiên địa giao thái, Phá phù trầm chu, Thượng hạ giao chinh, Kỳ lợi tại hoàn, có phải vậy chăng?

– Đúng vậy, phải hiểu nghĩa như thế nào đây?

– Kỳ khí thượng đột thiên đình, hạ phá địa phủ lưu chuyển mười chu kỳ sau đó xông mạnh vào huyết Hoàn Khiếu.

– Dùng toàn bộ chân nguyên xông mạnh vào huyết Hoàn Khiếu có phải vậy chăng?

– Đúng vậy.

– Há há thần ni người đã uống công tính toán rồi!

Lãnh Diện Thần Ni rung mình, thụt lùi ra sau ba bước hốt hoảng nói:

– Ý người muốn nói sao?

Gương mặt của Độc Tâm Phật sức hiện ra vẻ từ bi y như một cao tăng đắc đạo không bằng, gã nói bằng giọng nhẹ nhàng:

– Thần ni nếu dùng toàn bộ chân nguyên xông mạnh vào huyết hoàn khiếu thì lão phu sẽ bị tàn phế ngay.

Lãnh Diện Thần Ni giật mình, bào chữa nói:

– Thần công này huyền diệu vô cùng quyết không thể xảy ra việc này được.

Độc Tâm Phật thay đổi sắc mặt, hiển lộ vẻ hung ác bên ngoài lạnh lùng nói:

– Nếu lão phu giải câu Kỳ lợi tại hoàn bằng dùng toàn bộ chân khí xông mạnh vào tám huyết ở Hoàn khiếu thì sao?

Lãnh Diện Thần Ni hoảng hốt nói:

– Nói sao? Người đã...

Độc Tâm Phật cười giọng nham hiểm nói:

– Chẳng sai chút nào, lão phu đã hiểu ngộ câu khẩu quyết cuối cùng rồi.

Lãnh Diện Thần Ni cứng miệng chẳng nói được lời nào hết, toàn thân run lẩy bẩy, Đinh Hạo cũng rung mình chẳng ít.

Độc Tâm Phật lại nói tiếp:

– Thần ni người xem thường lão phu quá thế, tính dùng thứ thủ thuật này gạt ta sao?

– Người nói thế là sao?

– Người cố ý giải sai nghĩa khẩu quyết, để lão phu trở nên tàn phế, thế thì người sẽ có cơ hội lấy lại Thạch Văn Kiếm, vì thanh kiếm này chỉ có mình lão phu biết sử dụng, nếu người không biết cách sử dụng, cầm kiếm này trong tay cũng như phế vật, tâm tư người cũng khéo tính toán thật, nhưng con người tính chẳng bằng trời tính vậy.

Lãnh Diện Thần Ni cảm phẫn tăng hắng một tiếng lạnh lùng nói:

– Độc Tâm Phật, bản ni tuyên thệ một ngày nào đó nhất định phải thu hồi thanh kiếm này mới thôi.

– Bao giờ nào?

– Phải có một ngày đó thôi.

– Lúc bản ni hiện thân, chẳng phải đã nói muốn dứt nhân sao, theo lão phu thì bản ni hãy dứt nhân chứng quả đêm nay là hay nhất.

Lãnh Diện Thần Ni xoay cây phát trần một vòng hốt hải nói:

– Độc Tâm Phật người muốn là gì ta nào?

Độc Tâm Phật tiến tới một bước lạnh lùng nói:

– Lãnh Diện Thần Ni chân thật kia đã té xuống chết từ lâu, người tưởng ta không biết hay sao, bây giờ người gỡ mặt nạ xuống để lão phu xem chân tướng của người là ai nào?

Lãnh Diện Thần Ni hoảng hốt thụt lùi ra sau vài bước găm thét nói:

– Độc Tâm Phật, người ắt phải bị báo ứng chẳng sai.

– Chuyện đó tính sau, chắc người không còn cơ hội chờ ngày đó tới vậy.

– Bản ni phải liều mạng với người thôi.

– Há há người chẳng biết tự lượng sức mình chút nào cả.

Đinh Hạo không còn nhìn được nữa, lượn mình nhảy tới.

Độc Tâm Phật lạnh lùng găm hét:

– Ai đó?

Đinh Hạo bắt chước giọng điệu y chào hỏi Lãnh Diện Thần Ni lúc nãy nói:

– Đại sư đạo này người khỏe chứ?

Cặp mắt sáng như điện của Độc Tâm Phật chớp một cái hoảng hốt nói:

– Toan Tú Tài, người đến đánh mướn chăng?

Đinh Hạo chẳng ngó ngang tới y, xoay người về hướng Lãnh Diện Thần Ni gật đầu chào nói:

– Thần ni may được hồi ngộ.

Lãnh Diện Thần Ni gật đầu đáp lễ, ngạc nhiên ngắm nhìn Đinh Hạo chẳng nói nên lời nào cả, y hoàn toàn chẳng thể ngờ được Đinh Hạo lại xuất hiện lúc này và tại đây một cách bất thành linh như thế. Sau khi chào hỏi Lãnh Diện Thần Ni xong, Đinh Hạo liền quay sang hướng Độc Tâm Phật, cười lạnh lùng nói:

– Tại hạ chẳng phải đến đây trợ lực đâu, mà là ngẫu nhiên hội ngộ thôi.

– Người còn nhớ trận quyết đấu ở hồ núi phụ cận tại Ly Trần đảo chăng?

– Dương nhiên nhớ chứ?

– Hôm ấy đánh thật đã tay, đêm nay có nên đấu lại lần nữa chăng?

– Thế thì hay biết mấy!

– Nhưng mà Toan Tú Tài lão phu cảnh cáo người trước, lần này khác với lần trước nhiều nha, lão phu đã có thể phát huy oai lực của Thạch Văn Kiếm cực độ rồi, người liệu chừng tiếp được mấy kiếm?

Đinh Hạo cũng chẳng chịu lép vế nói:

– Tại hạ bây giờ cũng chẳng tệ như hôm trước kia, liệu chừng người có thể giữ được mạng sống chăng?

Độc Tâm Phật cười ha hả nói:

– Toan Tú Tài thế thì có lý lắm, chúng ta đánh cá thêm một lần nữa nào?

– Tốt lắm, đêm nay chúng ta đấu mạng thôi.

– Đấu mạng?

– Đúng thế, hai chúng ta chỉ cho phép một người sống sót rời khỏi đấu trường thôi chưa có ai chết thì chưa nghỉ tay được.

Câu nói này khiến cho mọi người nghe thấy phải ớn lạnh xương sống.

Độc Tâm Phật lại cười ha há nói:

– Lão phu chẳng muốn đấu mạng.

Đinh Hạo bữu môi nói:

– Thế nào người sợ chết sao?

– Nói đùa chứ, lão phu chẳng muốn giết người vì người rất có giá trị để lợi

dụng được...

– Người muốn gì cứ nói!

– Trận đấu cá độ của chúng ta bao gồm cả Lãnh Diện Thần Ni ở trong đó.

– Tại sao vậy?

– Vì y là chủ nhân của Thạch Văn Kiếm và cũng là vai chánh trong sự thể đêm nay, phải công bằng mà nói ngoại trừ Thạch Văn Kiếm ra cây phát trần của thần ni không thua sút thanh kiếm trong tay của Toan Tú Tài người đâu, đồng thời y cũng có giá trị lợi dụng không kém người, cho nên cuộc cá độ này không thể thiếu y.

Đinh Hạo cười lạnh lùng nói:

– Đánh cá bằng cách nào đây?

– Còn nhớ lần trước chúng ta đấu tất cả là ba mươi chiêu, thế mà kết quả hòa nhau chẳng phân thắng bại, hôm nay cũng lấy ba mươi chiêu làm giới hạn, nếu lão phu thua trấn sẽ hoàn trả Thạch Văn Kiếm ngay.

– Lời nói bằng thừa, người bại trận rồi muốn giữ thanh kiếm này lại sao?

– Nói thế sai rồi, báo cho người biết trước, cao thủ hiện ở trong miếu người đối phó không xuể đâu.

– Chưa chắc nha!

– Toan Tú Tài cho dù người đánh thắng được lão phu, người cũng phải trả một giá rất đắt chứ, người phủ nhận điều này chẳng?

– Ô! Có lẽ như vậy!

– Cho dù công lực của người thần thông đến đâu đi nữa, trong lúc người hai tổn nội nguyên quá nhiều, liệu người có thể ứng phó với liên thủ công kích của cao thủ nhất lưu chẳng?

Quả thật lời phân tích này rất có lý, nhưng Đinh Hạo đã có thượng sách trong tay, chẳng cần thiết quan tâm tới các vấn đề này, hắc bèn cười lạnh lùng nói:

– Tại sao các hạ phải nói những lời như thế?

– Lần trước ta và người đấu cá độ tới độ lưỡng bại câu thương, người từng ra tay cản lại lão nương trên Ly trần đảo không cho y đánh lén lão phu trong lúc lâm nguy, vì phong cách quân tử của người như thế nên lão phu đã nợ người món nợ nhân tình ấy, cho nên hôm nay ta nhắc người vậy.

Đinh Hạo nghe nói động lòng nhưng vẫn không làm lung lay được quyết tâm của hắc phải trừ khử ma đầu này hắc bèn trầm giọng nói:

– Điều kiện của các hạ chỉ mới nói có một nửa?

Độc Tâm Phật nương cao đôi bạch mi nói:

– Nếu người thua trận thì người và Lãnh Diện Thần Ni mỗi người phải vâng lệnh một lần của lão phu.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Đây là giá trị lợi dụng mà các hạ đã nói chẳng?

– Đúng vậy.

– Lợi dụng thần ni và tại hạ để đối phó với cao thủ của Kim Long bang?

– Há há Toan Tú Tài, người quả thông minh xuất chúng thật, đoán đầu trúng đó.

– Điều cá độ có liên quan đến thần ni, tại hạ không thể tự quyết, phải trưng cầu ý kiến của thần ni đã.

Lãnh Diện Thần Ni chẳng để Đinh Hạo mở lời hỏi, liền cất tiếng nói:

– Bần ni không có ý kiến gì cả, Đinh thiếu hiệp cứ tự nhiên quyết định.

Độc Tâm Phật cười đắc ý nói:

– Thần ni sáng khoái thật!

Đinh Hạo xoay người sang hướng Lãnh Diện Thần Ni gật đầu một cái, ra dấu bảo y cứ yên tâm. Lãnh Diện Thần Ni cũng hiểu ý hẩn liền gật đầu đáp lại. Đinh Hạo xoay sang hướng Độc Tâm Phật nói bằng giọng quyết liệt:

– Điều cá độ phải thay đổi một chút.

– Thay đổi thế nào?

– Nếu tại hạ thua trận, thì ta và thần ni sẽ tuân lệnh các hạ một lần, còn tại hạ may mắn thắng được...

– Thì thế nào?

– Y theo nguyên tắc của tại hạ đã nói lúc này, đấu cá xong chẳng chết chẳng xong.

Độc Tâm Phật hốt hải nói:

– Toan Tú Tài ý của người nói rằng nếu người thắng được sẽ giết lão phu phải chăng?

Đinh Hạo nói giọng đanh thép:

– Đúng vậy, nếu các hạ thấy cần thiết, có thể yêu cầu gì thêm?

Độc Tâm Phật suy nghĩ một lát nói:

– Thôi được cứ thế thi hành vậy.

Độc Tâm Phật vận công diễn ra thế thủ chuẩn bị Thạch Vân kiếm liền phát ra hào quang trắng toát, chiếu sáng cả một vùng xung quanh độ khoảng hai trượng vuông.

Hào quang trắng như màu ngọc tỏa ra vô số cầu vòng ở sau lưng của Độc Tâm Phật, khí thế trông thật kinh người. Quả thật không sai, tên ma đầu này đã hoàn toàn hiểu được khẩu quyết của Thạch vân kiếm.

Đinh Hạo vung kiếm trên tay, vận đủ mười hai thành công lực vận vào thân kiếm.

Tức thì bầu không khí ở hiện trường trở nên ngột ngạt khản trương vô cùng.

Độc Tâm Phật lạnh lùng nói:

– Toan Tú Tài đây là chuyện đấu mạng sanh tử, người chớ khách sáo hãy ra tay trước đi! Đinh Hạo tăng hắng một tiếng, thanh kiếm vung cả công lực bình sinh hướng vào cầu vòng hào quang ấy bổ tới. Tiếng nổ vang như sấm sét rạch phá trời đêm làm điếc cả tai mọi người, kiếm khí phát ra tiếng veo veo kinh người, hai bên cùng nhau thụt lùi một bước. Mọi người đã trông thấy Đinh Hạo đã ở thế hạ phong, vì hấn chủ động ra chiêu mà Độc Tâm Phật thì chỉ phòng thủ.

– A!

Tiếp theo tiếng gầm thét Đinh Hạo lại ra tay tấn công lần thứ hai, cũng một tiếng nổ vang kinh tâm táng đởm vang lên làm mọi người phải choáng váng không ít. Độc Tâm Phật vẫn đứng yên bất động, chỉ thấy hào quang thoáng tản ra rồi hợp lại. Đinh Hạo thì thụt lùi hai bước.

Độc Tâm Phật nói giọng ngạo nghễ:

– Toan Tú Tài người chịu thua ngừng tay lại đi thế nào?

Đinh Hạo tăng hắng một tiếng nói:

– Người chắc thắng được ta chưa?

– Lão phu phải ra tay nha...

– Không ai cấm cản người cả

Lãnh Diện Thần Ni đứng ở một bên nóng ruột vô cùng, y đã trông thấy Đinh Hạo quyết không phải là đối thủ của Độc Tâm Phật, y bèn hất cây phát trần một cái toan nhảy tới.

Đinh Hạo lập tức lớn tiếng nói:

– Thần ni người không được ra tay làm hỏng danh tiếng Toan Tú Tài ta!

Tiếng hét vừa dứt cầu vòng hào quang trắng toát đã chụp vào người hấn. Đinh Hạo dùng mười hai thành công lực chắn ngang trước ngực.

Lại một tiếng nổ như sấm sét kinh người. Đinh Hạo loạng choạng chao đảo lùi ra sau bảy tám bước, mặt mày tái mét không còn chút máu.

o O o